

Η ιστορία της μοιχείας στην Ελλάδα

Είναι προφανές ότι η μοιχεία είναι τόσο παλιά όσο και ο θεσμός του γάμου και της οικογένειας και συνήθως μη κοινωνικά αποδεκτή. Ωστόσο είναι γεγονός ότι κοινωνική της απαξία ποικίλλει από εποχή σε εποχή, από κοινωνία σε κοινωνία και από πολιτισμό σε πολιτισμό (όσο και αν η δύση διακατέχεται ιστορικά από το σύνδρομο να επιβάλλει σε όλους τους λαούς τα δικά της ήθη...).

Ως μοιχεία ορίζεται η σεξουαλική σχέση ενός παντρεμένου ατόμου με άτομο διαφορετικό από τον ή την σύζυγό του είναι μοιχεία ή όπως την ορίζουν οι νομικοί η παράβαση της συζυγικής πίστης που συνίσταται στην εξώγαμη σεξουαλική συνουσία μεταξύ δύο προσώπων από τα οποία το ένα τουλάχιστον είναι έγγαμο.

Ο κώδικας του Χαμουραπί (18ος αιώνας π.Χ.) στη Βαβυλώνα προέβλεπε για τη μοιχεία την ποινή του θανάτου με πνιγμό. Οι αρχαίοι Έλληνες και Ρωμαίοι τιμωρούσαν ακόμη και με την ποινή του θανάτου τη μοιχαλίδα, ενώ η ποινή για τον μοιχό δεν ήταν αυστηρή.

Οι τρεις μονοθεϊστικές θρησκείες (Ιουδαϊσμός, Χριστιανισμός, Μουσουλμανισμός) είναι επίσης κατηγορηματικές στην καταδίκη της μοιχείας, υπακούοντας στην έβδομη εντολή που έδωσε ο Θεός στον Μωυσή: Ου μοιχεύσεις.

Κι ενώ Ιουδαϊσμός και Χριστιανισμός αρκούνται σε εκκλησιαστικά επιτίμια, σε κάποια μουσουλμανικά κράτη όπου εφαρμόζεται η Σαρία (ισλαμικός θρησκευτικός νόμος), οι ποινές φτάνουν να είναι ιδιαίτερα απάνθρωπες, κυρίως για τις γυναίκες (ραβδισμοί ή λιθοβολισμός) !

Πιο ανεκτικοί αντίθετα εμφανίζονται οι Ινδουιστές, οι Εσκιμώοι και ορισμένοι λαοί της Αφρικής και της Πολυνησίας. Στην Ευρώπη και την Αμερική η μοιχεία αποτελούσε ή και

εξακολουθεί να αποτελεί λόγο διαζυγίου, αλλά έχει σχεδόν εξ'ολοκλήρου αποποινικοποιηθεί πλέον.

Ας δούμε όμως τι συνέβαινε και τι συμβαίνει και στη χώρα μας, τουλάχιστον στο κράτος που γνωρίζουμε ως νέα Ελλάδα από το 1830...

Η μοιχεία ήταν λοιπόν ποινικό αδίκημα σχεδόν από τη σύσταση του νεοελληνικού κράτους, όπως και στα περισσότερα κράτη της Ευρώπης εκείνη την εποχή.

Σύμφωνα με το άρθρο 286 του Ποινικού Νόμου της Βαυαροκρατίας που ίσχυσε έως τις 31 Δεκεμβρίου 1950, η διάπραξη μοιχείας χαρακτηριζόταν ως πλημμέλημα. Παρέμεινε ως πλημμέλημα και με τον νέο Ποινικό Κώδικα που ίσχυσε από την 1η Ιανουαρίου 1951. Στο άρθρο 357 προβλεπόταν ποινή ενός έτους για τους μοιχούς, ενώ το έγκλημα εδιώκετο μόνο με έγκληση του παθόντος συζύγου.

Η μοιχεία κρινόταν ατιμώρητη όταν υπήρχε διάσταση των συζύγων ή ανοχή του παθόντος συζύγου. **Οι δράστες έπρεπε να συλληφθούν επ' αυτοφώρω για να στοιχειοθετηθεί ευκολότερα η κατηγορία, γι' αυτό συνέβαιναν κωμικοτραγικές σκηνές κατά τη διαπίστωση του εγκλήματος (χαρακτηριστική είναι η κωμωδία του Ντίνου Δημόπουλου "Η βίλα των οργίων", παραγωγής 1964, με πρωταγωνιστές τους Λάμπρο Κωνσταντάρα και Διονύση Παπαγιαννόπουλο). Φωτό παρακάτω...**

Οι αρχές τους συλλάμβαναν και τους οδηγούσαν στο αστυνομικό τμήμα χωρίς να τους επιτρέπουν να ντυθούν. Κατ' αυτό τον τρόπο πιστοποιείτο το αδίκημα, το οποίο ήταν αυτόφωρο.

Το παράνομο ζευγάρι διανυκτέρευε στο κρατητήριο και η υπόθεση εκδικάζονταν την επόμενη ημέρα. Η διαπόμπευση ήταν τέτοια που ακόμα και για τις εφημερίδες οι ιστορίες μοιχείας, ήταν ένα συνηθισμένο ρεπορτάζ. Μάλιστα, οι συντάκτες φρόντιζαν να μάθουν όσες περισσότερες λεπτομέρειες μπορούσαν, τις οποίες δημοσιοποιούσαν.

Για τη σωστή εφαρμογή του νόμου, απαραίτητη ήταν η συμβολή των ιδιωτικών ερευνητών, δηλαδή των ντετέκτιβ. Συνήθως τους προσλάμβαναν όσοι υποψιάζονταν ότι τους απατούσαν οι σύντροφοί τους και ο ρόλος τους ήταν καταλυτικός στην εξέλιξη της υπόθεσης...

Η μοιχεία αποποινικοποιήθηκε στη χώρα μας από την κυβέρνηση της Αλλαγής (ΠΑΣΟΚ) το έτος 1982, στο πλαίσιο της φιλελευθεροποίησης του πλέγματος των διατάξεων που αφορούσαν το Οικογενειακό Δίκαιο. Η Εκκλησία της Ελλάδος αντέδρασε, υποστηρίζοντας ότι «η αποποινικοποίηση της μοιχείας θα κλονίσει τα θεμέλια της οικογένειας και του γάμου» (21 Ιανουαρίου 1982) και το ίδιο και η Νέα Δημοκρατία που καταψήφισε.

Η κυβέρνηση του Ανδρέα Παπανδρέου δεν έκανε πίσω και τελικά κατάργησε το άρθρο 357 του Ποινικού Κώδικα με το άρθρο 8 του Νόμου 1272/82, που δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως στις 20 Αυγούστου 1982.

Όσον αφορά στις αστικές συνέπειες, με το Νόμο 1329/1983 η μοιχεία έπαψε να αποτελεί απόλυτο λόγο διαζυγίου. Μπορεί, όμως, να επιφέρει τη λύση του γάμου μόνο αν κριθεί ότι από αυτή έχουν διαταραχθεί τόσο σοβαρά οι συζυγικές σχέσεις, ώστε βάσιμα η εξακολούθηση της έγγαμης σχέσης να είναι αφόρητη για τον ενάγοντα (άρθρο 1439 Α.Κ).

Πάντως ακόμα και σήμερα υπάρχουν στη χώρα μας κάποιοι νοσταλγοί του νόμου περί μοιχείας, ισχυριζόμενοι ότι

κλονίστηκαν και εκτραχύνθηκαν τα ήθη και ειδικά οι γυναίκες. Πρόκειται για υπερσυντηρητικά κομμάτια της κοινωνίας και πολύ θρήσκους και κυρίως βέβαια μεγάλης ηλικίας.

**ΠΗΓΕΣ: *www.sansimera.gr, www.star.gr,*
*www.ant1news.gr***